

LBRIS

We know
books

MELISSA FU

**ACOLO UNDE
ÎNFLORESC
PIERSICII**

Traducere de
CĂTĂLIN GEORGESCU

 UNIVERS

Originile

Spune-ne, zic ei, spune-ne de unde vii.

El vine din mers, mers și iar mers. El vine din pantofi plini de găuri, din degete pline de bășici și din călcâie bătătorite ce cunosc duritatea pietrișului de pe drumuri și alinarea firelor de iarbă. Vine din rămasul peste noapte în alt loc, uneori în alt oraș, alteori în altă țară. Din drumuri ce înconjoară munții și șerpuiesc pe fundurile văilor. Din drumuri pe ape învăluite în cețuri și neguri.

El vine din mersul pe jos prin China.

Povestește-ne amintirile tale, zic ei.

El își amintește lămpi cu gaz ce abia pâlpâie, mirosul lemnului ars, dalele reci de piatră de sub tălpile goale. Voci răstite, clinchet de monede, cărucioare scârțâind în toiul nopții. Își amintește un puzzle cu piese din lemn de santal. Așezat în picioare, erau o sută de maimuțe. Dacă îl întorceai, erau doar nouăzeci și nouă. Cum a făcut maimuța aceea să apară și să dispară din nou? El vine din această enigmă.

Spune-ne mai multe, zic ei, cuibărindu-se lângă el. Cum ai ajuns aici?

A traversat râuri. A traversat oceane.

A avut la el un ceas cumpărat de la un marinar, o scrisoare care deschide uși. O valiză, un top de hârtii poștale albastre, o singură pereche de ciorapi de lână.

A răspuns chemării unei țări frumoase, unui vis îmbietor, unei promisiuni deșarte. Spre bătați de aripi de pasăre, spre caleidoscopul unor anotimpuri pe care nu și le imaginase vreodată.

LIBRIS | We know

Și acum, zic ei cu priviri limpezi și glasuri zglobii, spune-ne o poveste.

Să știe o poveste înseamnă să tulbure suprafețele mătăsoase ale pierderii, să simtă în palme cât cântărește frumusețea.

Să știe o poveste înseamnă să o poarte mereu cu el, sculptată în oasele sale, chiar dacă zace acolo adormită timp de câteva decenii.

Spune-ne, insistă ei.

Să spui o poveste, își dă el seama, înseamnă să plantezi o sămânță și să o lași să crească.

PARTEA ÎNTÂI

1938-1941

Capitolul 1

Changsha, Provincia Hunan, China, martie 1938

Dao Hongtse a avut trei soții. Numele lor nu sunt importante.

Prima soție i-a dăruit primul fiu, pe Dao Zhiwen. Băiatul acesta era prea năzdrăvan. Cu o mână a apucat toate privilegiile întâiului fiu născut, iar cu cealaltă a alungat toate îndatoririle de întâi fiu născut. Și-a schimbat numele în Longwei și a zbughit-o pe ușă afară, în stradă. A jucat jocuri de noroc și a câștigat, apoi iar a jucat și a pierdut. Lui Longwei îi plac tutunul, whiskyul și femeile.

Prima soție i-a mai dăruit doi copii: o fată care a devenit mai apoi o femeie palidă și uscată, cu care nu voia să se însoare nimeni, și un fiu care a murit la vârsta de cinci luni. Cu inima zdrobită de durere și cu mâinile și picioarele legate de vechile orânduiri, prima soție este acum doar o nălucă pierdută printre vălătucii de fum de opiu. Nu se aventurează în afara camerei sale decât pentru a-și umple pipa și a-i boscorodi pe ceilalți din gospodărie.

Cea de-a doua soție a lui Hongtse muncește din greu. Are spațele lat și mâinile aspre. Trăiește cu teama țipetelor și urletelor primei soții. Hongtse nu o iubește, dar este dependent de ea. Dar cea de-a doua soție nu a născut decât fete. Numele lor nu sunt importante. S-au căsătorit de mici și au dăruit familiilor lor niște fii.

Cea de-a treia soție era favorita lui. Hongtse chiar o iubea. Ea va rămâne frumoasă mereu, pentru că a murit dând naștere celui mai mic dintre fiii lui Hongtse, lui Dao Xiaowen.

Afacerea lui Dao Hongtse, Lumina Divină – Gaz și Antichități, a trecut din tată în fiu vreme de câteva generații. Gazul lampant e o afacere bună: toată lumea are nevoie de căldură și lumină. Clienții lui Hongtse sunt naționaliștii, comuniștii, negustorii, țărani, fermierii. Într-o zi, Longwei va moșteni afacerea, împreună cu toate responsabilitățile aduse de aceasta.

Sus, la capătul unor scări înguste, într-o încăpere aflată deasupra magazinului de gaz, Dao Hongtse mai face comerț și cu monede de aur, jad, sculpturi antice și suluri pictate. Ușor de transportat, greu de urmărit, întotdeauna de valoare. L-a școlit și pe Xiaowen în arta de a discerne între lucrurile a căror valoare dăinuie mult timp și cele care produc doar niște satisfacții vremelnice.

De la cel mai mic la cel mai mare dintre fiii săi, Hongtse acoperă toate posibilitățile. Acolo unde Longwei are școala vieții, Xiaowen dă dovadă de erudiție. Dacă Longwei e zgomoș, Xiaowen articulează cu coerență și atenție la detalii. Ceea ce Longwei obține prin forță, Xiaowen negociază. Odată cu trecerea anilor, Longwei are doar fiice, dar Xiaowen are un fiu.

Pe fiul lui Xiaowen îl cheamă Dao Renshu – *renshu* însemnând bunătate, bunăvoință, nu acel *renshu* care înseamnă a renunța, a accepta înfrângerea. Dao Hongtse se asigură că nepotul său cunoaște această diferență. Renshu este singurul dintre nepoții lui Hongtse care este fiul unui fiu. Băiatul duce mai departe numele familiei. Mai presus de toate, el trebuie protejat.

E după-amiaza târziu, la început de primăvară. Aerul e proaspăt și înțepător, scuturând ultimii colți ai iernii și ademenind mugurii să iasă afară. Frunzulițe minuscule își fac apariția pe crengile copacilor, iar soarele dăruiește tot mai multă lumină pe

zi ce trece. În magazinul de gaz al lui Dao Hongtse, dușumelele de lemn strălucesc de curățenie, iar tejgheaua este goală. Dao Hongtse poate fi văzut stând de vorbă cu o tânără care poartă o tunică simplă, de culoare verde-închis. Are părul prins la spate într-un coc. Deși este clar faptul că el este mai mare ca ea, atât ca vârstă, cât și ca poziție în companie, atmosfera este una de respect reciproc. Posturile lor relaxate sugerează familiaritate, ba chiar și afecțiune. El îi dă niște vești care o fac să se lumineze la față. Deși nu îl îmbrățișează, bucuria ei este vizibilă.

Apoi, el îi întinde o mică geantă din mătase și, în timp ce ea se uită înăuntru, îi spune ceva. Ea ascultă cu atenție, apoi îi răspunde. El se gândește puțin înainte de a-i răspunde la rândul său. Apoi încuviințează amândoi cu un gest al capului. Ea face o jumătate de plecăciune, apoi se întoarce și iese din încăpere.

În camera de deasupra magazinului de gaz se aprinde o lumină.

La scurt timp după aceea, la fereastra de la etaj se vede profilul unei femei.

Shui Meilin trece noile articole de inventar în registre, mișcându-și cu repeziciune degetele mici și agile peste piețele abacului. În ultima vreme, mulți dintre clienții socrului său au schimbat aur sau jad pentru gaz lampant. E o lipsă de bani gheață peste tot, iar prețurile au tot crescut. Dao Hongtse a dat dispoziție ca aceste bijuterii să fie puse în regim de amanet. Clientul înlăcrimat care le-a dat la schimb pentru provizia săptămânală de gaz l-a rugat pe Bătrânul Dao să nu le vândă nimănui, în speranța că va putea răscumpăra, curând, aceste bijuterii de familie. Meilin și Hongtse au fost tulburați de această propunere – un alt semn al istovitorului război dus împotriva japonezilor –, dar Hongtse a acceptat micuțele comori în schimbul unei plăți, desigur. El este, în fond și la urma urmei, un om de afaceri.

Cea de-a treia soție era favorita lui. Hongtse chiar o iubea. Ea va rămâne frumoasă mereu, pentru că a murit dând naștere celui mai mic dintre fiii lui Hongtse, lui Dao Xiaowen.

Afacerea lui Dao Hongtse, Lumina Divină – Gaz și Antichități, a trecut din tată în fiu vreme de câteva generații. Gazul lampant e o afacere bună: toată lumea are nevoie de căldură și lumină. Clienții lui Hongtse sunt naționaliștii, comuniștii, negustorii, țărani, fermierii. Într-o zi, Longwei va moșteni afacerea, împreună cu toate responsabilitățile aduse de aceasta.

Sus, la capătul unor scări înguste, într-o încăpere aflată deasupra magazinului de gaz, Dao Hongtse mai face comerț și cu monede de aur, jad, sculpturi antice și suluri pictate. Ușor de transportat, greu de urmărit, întotdeauna de valoare. L-a școlit și pe Xiaowen în arta de a discerne între lucrurile a căror valoare dăinuie mult timp și cele care produc doar niște satisfacții vremelnice.

De la cel mai mic la cel mai mare dintre fiii săi, Hongtse acoperă toate posibilitățile. Acolo unde Longwei are școala vieții, Xiaowen dă dovadă de erudiție. Dacă Longwei e zgomoș, Xiaowen articulează cu coerență și atenție la detalii. Ceea ce Longwei obține prin forță, Xiaowen negociază. Odată cu trecerea anilor, Longwei are doar fiice, dar Xiaowen are un fiu.

Pe fiul lui Xiaowen îl cheamă Dao Renshu – *renshu* însemnând bunătațe, bunăvoință, nu acel *renshu* care înseamnă a renunța, a accepta înfrângerea. Dao Hongtse se asigură că nepotul său cunoaște această diferență. Renshu este singurul dintre nepoții lui Hongtse care este fiul unui fiu. Băiatul duce mai departe numele familiei. Mai presus de toate, el trebuie protejat.

E după-amiaza târziu, la început de primăvară. Aerul e proaspăt și înțepător, scuturând ultimii colți ai iernii și ademenind mugurii să iasă afară. Frunzulițe minuscule își fac apariția pe crengile copacilor, iar soarele dăruiește tot mai multă lumină pe

zi ce trece. În magazinul de gaz al lui Dao Hongtse, dușumelele de lemn strălucesc de curățenie, iar tejgheaua este goală. Dao Hongtse poate fi văzut stând de vorbă cu o tânără care poartă o tunică simplă, de culoare verde-închis. Are părul prins la spate într-un coc. Deși este clar faptul că el este mai mare ca ea, atât ca vârstă, cât și ca poziție în companie, atmosfera este una de respect reciproc. Posturile lor relaxate sugerează familiaritate, ba chiar și afecțiune. El îi dă niște vești care o fac să se lumineze la față. Deși nu îl îmbrățișează, bucuria ei este vizibilă.

Apoi, el îi întinde o mică geantă din mătase și, în timp ce ea se uită înăuntru, îi spune ceva. Ea ascultă cu atenție, apoi îi răspunde. El se gândește puțin înainte de a-i răspunde la rândul său. Apoi încuviințează amândoi cu un gest al capului. Ea face o jumătate de plecăciune, apoi se întoarce și iese din încăpere.

În camera de deasupra magazinului de gaz se aprinde o lumină.

La scurt timp după aceea, la fereastra de la etaj se vede profilul unei femei.

Shui Meilin trece noile articole de inventar în registre, mișcându-și cu repeziciune degetele mici și agile peste piețele abacului. În ultima vreme, mulți dintre clienții socrului său au schimbat aur sau jad pentru gaz lampant. E o lipsă de bani gheață peste tot, iar prețurile au tot crescut. Dao Hongtse a dat dispoziție ca aceste bijuterii să fie puse în regim de amanet. Clientul înlăcrimat care le-a dat la schimb pentru provizia săptămânală de gaz l-a rugat pe Bătrânul Dao să nu le vândă nimănui, în speranța că va putea răscumpăra, curând, aceste bijuterii de familie. Meilin și Hongtse au fost tulburați de această propunere – un alt semn al istovitorului război dus împotriva japonezilor –, dar Hongtse a acceptat micuțele comori în schimbul unei plăți, desigur. El este, în fond și la urma urmei, un om de afaceri.

Meilin se ridică să pună bine bijuteriile, mișcându-se cu un aer absent prin încăpere. După ce închide și încuie ușa de sticlă a dulăpiorului, se uită pe geam. Soarele apune, a terminat cu munca pe ziua de azi și se simte plină de speranță. Dao Hongtse tocmai i-a spus despre victoria de la Taierzhuang a armatei chineze. Cei doi fii ai lui Dao Hongtse sunt așteptați curând să se întoarcă acasă, într-o permisie obținută după o rotație sângeroasă, dar victorioasă.

Meilin și-a văzut ultima oară soțul, pe Dao Xiaowen, și pe fratele acestuia, Longwei, cu nouă luni în urmă. După incidentul de la Luguoqiao, din nordul țării, cei doi frați au plecat și ei la luptă. Meilin și cumnata ei, Xue Wenling, erau mândre că soții lor apărau viitorul Republicii. Familia a așteptat vești dinspre linia îndepărtată a frontului, dar săptămânile au trecut una după alta, apoi lunile, și nu a primit niciuna. Deși dezamăgitor, lucrul acesta era de așteptat; serviciile poștale erau sporadice, iar trupele se aflau într-o continuă mișcare.

Dar valurile războiului începuseră să se spargă și în orașul Changsha. La început, doar ca o părere: hotelurile și pensiunile s-au umplut de oameni înstăriți care se retrăgeau din estul zbuciumat al țării. Wenling a remarcat că măcar în felul acesta putea vedea mai repede care mai era moda prin Shanghai. Apoi au venit și alți refugiați. Magazinele erau mai aglomerate ca niciodată, iar liniile de aprovizionare de pe căile ferate sau fluviale suferiseră întreruperi, ceea ce dusesse la o creștere a prețurilor. Străzile și piețele urlau de protestele împotriva agresorilor japonezi. Dar, în ciuda acestor manifestări elegante de patriotism, japonezii continuau să avanseze. Nu a durat mult până a căzut și Shanghaiul, iar până în decembrie, Armata Imperială a Japoniei a cucerit și Nanjingul. După mutarea guvernului naționalist al lui Chiang Kai-shek în apropiere, la Wuhan, un flux constant de refugiați curge acum spre Changsha.

Veștile lui Hongtse despre victoria de la Taierzhuang sunt cât se poate de binevenite acum. Rezistența a fost puternică, iar

japonezii – umiliți. Acesta va fi un punct de cotitură, toată lumea e sigură de asta. Dar cel mai bun lucru dintre toate este că Meilin poate număra pe degetele de la o mână zilele până când îl va putea îmbrățișa din nou pe dragul ei Xiaowen.

Gândurile lui Meilin sunt întrerupte de niște țipete și chicote urmate de sunetul unor pași care traversează curtea în fugă. Apoi tropăie pe scări în sus și de-a lungul coridorului. Renshu și verișoara lui, Liling, dau buzna în încăpere. Gâfâind și răsând, cu părul ciufulit, cei doi cer o gustare. Renshu are trei ani și jumătate, iar Liling are cinci. Piciorușele lui Renshu, încă dolofane, se chinuie să țină pasul cu cele ale iubitei sale verișoare. Chipul lui Liling este atât de vesel și luminos încât lui Meilin îi vine greu să nu zâmbească atunci când o vede. Atunci când zâmbește, Renshu își mijește ochii rotunzi și serioși, care se transformă în două semiluni, iar pe obrazul stâng îi apare o gropiță. Cei doi copii sunt roșii la față de la atâta alergat prin gospodărie. S-au hârjonit prin casă, au bătut la ușile lui *nainai*¹ cea înspăimântătoare, *nainai* cea urâtă și *nainai* cea moartă, fugind înainte să-i poată prinde cineva. După ce au alergat după pisici, făcându-le să fugă prin toate ungherele casei, să se urce pe pereți sau să se refugieze de-a dreptul afară, în stradă, și-au făcut de lucru cu peștișorul auriu al lui Yeye² din heleșteu, proiectând umbre pe suprafața apei sau lovind-o cu bețele.

Acum scormonesc prin trusa de cusut a lui Meilin, căutând semințele dulci de lotus pe care ea le ascunde de ei printre falduri de material. După ce devorează dulciurile, Liling urlă la Renshu. Îl fugărește prin cameră, pe lângă dulapul cu vitrină, până când băiatul se ascunde după un paravan din lemn de trandafir sculptat. Atunci când ea întinde brațele spre el, mișcându-și degetele cu intenția de a-l gădila, băiatul fugе în dormitor și se ascunde

¹ Bunica (n. trad.)

² Bunic patern (n. trad.)